

“Ko gan es darītu, uzjājis Stikla kalnā?” (R.Mūks)

Nokļuvusi Stikla kalnā, es smaidītu. Es smaidītu par paveikto, es smaidītu par darāmo un galu galā par apkārtējo vidi. Par vēju, kas maigi bužina manus matus, par kalnu, uz kura es stāvu, par mākoņiem, mikliem un baltiem, kas apskauj mani, un par ainavu: kalniem, mežiem un ielejām tur, lejā.

Smaidu es nespēju apslēt un arī nemaz necenšos to darīt. Elpoju pilnu krūti svaigā un spirtā gaisa un vēroju vientuļu lapu, kas nez no kurienes līgani laižas lejup. Pie sevis es netieši nodomāju: es esmu tā lapa, kas lejup krīt. Nemanot man pieaug spārni, un es laižos projām ar vēju pāri kalniem, mežiem un upēm. Tik tālāk un tālāk, kur acis rāda!

Nevajag atvērt man plaukstas, lai zinātu, kas mani gaida. Jūtu tāpat šo lēni krītošo lapu...

Irbe Karlsonē, 6.kl., Andreja Eglīša Ļaudonas vidusskola